

Новица ТАДИЋ

НОЋ

...

Доспети нећеш до средишта ноћи
ако не дотакнеш ред манијакалних идеја
које ти клизе испод кошуље
преко напетог уда и низ прсте

Неразумљиве тираде
прелазе ти преко усана
О нечему си се замислио у пустој улици
поред зида који те неће издати

Дневни приливи новца
и ноћни приливи насиља и бола
сусрећу се ту, на самој ивици плочника.
Високо је у ваздуху твоја самртна постеља.

...

Слушао сам шта говоре
о сексуалним објектима сексуални предмети.
Видео презир у очима, одмахивања рукама.
Страх у угловима усана, журбу у коленима.
»Овај ће лећи у канал...« као да шаптаху
једни другима, светећи се, желећи ми свако добро.
Али ја знам да је коров ђаволово цвеће,
и где се оно сади и чупа, кад залива.
Бочни су ударци неподношљиви.
Јесте ли дивљи овас, чичак, плева.
Ко се окрене, тај заблебеће.
Подгуркују се и подругују.
Облак, трбух и маслачак њишу се у истом тексту.
Опет је црни ђаво завиривао у подруме.

...

Сретао сам у дубокој ноћи
познате и непознате, миле и немиле.
Комешао сам се и шумео попут лишћа на ноћном дрвету.
Бол ме је оплитао; тромо сам корачао.
И нема тог стожера који би ме подржао, одржао.
Кад се моја грудва снега отопила,
плакао сам с друге стране лица, кроз наличја.
Стару већ књигу песама стезао сам под пазухом,
као тајно крило које ће ме однети.
Високо на небу, на косој равни,
горела су градска светла,
и свет се урушавао као проклети плагијат.
И зора се примицала, зора-озледа,
и срам се разгоревао, певајући.

...

Како би се одморио, дахнуо,
одлазиш на опевано место,
и садаш на опевану клупу.
Други сад људи около круже.
Једна са зеленом машницом у коси
цвокоће и каже: »Идем тамо код мене...«
а то значи на клупу коју
пролећно сунце обасјава.
Не распитујеш се
како ствари стоје на курвинској берзи.
Ветар подиже старе новине
уз слепа прочеља зградâ.
Ускоро ће киша развезати водене чворове.
Вук ће се најести меса.
Голуб ће узлетети, без поруке.